

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Mf.31.064/2021/5.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Mátrai Mihály Ügyvédi Iroda (Cím5, ügyintéző: dr. Mátrai Mihály ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (Cím2) **felperesnek** törvényes képviselő2 törvényes képviselő által képviselt **Alperes1** (cím7) **alperes** ellen elmaradt munkabér iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 27.M.70.134/2020/21. számú ítélete ellen az alperes által 22. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részében helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000 (harmincezer) forint és ÁFA másodfokú perköltséget, valamint az állam javára – külön felhívásra – 98.275 (kilencvennyolcezer-kettőszázhetvenöt) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás

[1] A felek 2017. március 15. napján munkaszerződést kötöttek, mely alapján a felek között határozatlan idejű munkaviszony létesült asszisztens munkakörre, napi 2 óras munkaidőre havi 106.400.- forint személyi alapbér ellenében. A felperes a munkáját az alperes által bérelt rendelőben végezte. A felperes orvosi, írnoki, adminisztrációs tevékenységet látott el egy ortopéd szakorvos mellett, aki a rendelőben 2017. március elejétől május végéig hétfői napokon tartott rendelőt, illetve konzultációt az alperessel kötött közreműködői szerződés alapján. A felperes hétfői napokon végzett munkát, átlagosan napi 3-4 órában. A felperes első munkanapja 2017. március 26. napja volt, utoljára 2017. május 22-

én dolgozott. A felperes 2017. május 29-én megjelent munkavégzésre a rendelőben, ahol azt tapasztalta, hogy ki van ürítve a helyiség. A szomszéd üzletből azt a tájékoztatást kapta, hogy az alperes elköltözött. Ezt követően több alkalommal sikertelenül próbálta elérni a törvényes képviselőket.

[2] Az alperes a munkaviszony fennállása alatt a felperes részére munkabért nem fizetett és a munkaviszonyt sem szüntette meg. A felperes 2018. január 24-én kelt és az alperessel február 7-én közölt azonnali hatályú felmondással szüntette meg a munkaviszonyt. A felmondás indokolása szerint az alperes foglalkoztatási kötelezettségét 2017. május 29. napjától nem teljesíti, munkabér fizetési kötelezettségének pedig a munkaviszony fennállása alatt egyáltalán nem tett eleget.

Kereset és ellenkérelem

[3] A felperes végső kereseti kérelmében 1.255.348.- forint munkabér és kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Hivatkozásképpen előadta, hogy az alperes munkabérfizetési kötelezettségének nem tett eleget a munkaviszony fennállása alatt. Az azonnali hatályú felmondás jogszerű volt, melynek alapján az alperes a Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban Mt.) 78. § (3) bekezdése alapján köteles a felmentési időre járó távolléti díj összegét megfizetni.

[4] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy a felek között nem jött létre munkaviszony, mert a munkaviszony létesítését az alperes az orvosi rendelés ÁNTSZ engedélyének megszerzésétől tette függővé, a felperes pedig ezt a feltételt szóban elfogadta. Miután az alperes az engedélyt nem kapta meg, az orvosi rendelések sem valósultak meg, így a felperesnek sem kellett asszisztenciát ellátnia. A felperes két próbanapon összesen hat órát dolgozott, az alperes az ezekre a napokra járó díjazást készpénzben kifizette a felperes részére. A felperest szóban tájékoztatták márciusban arról, hogy engedély hiányában munkaviszonyt nem tudnak létesíteni. A tájékoztatást a felperes tudomásul vette és többször nem jelent meg az alperesnél, munkát nem végzett, és semmiféle követeléssel nem lépett fel. A munkaszerződés aláírására azért került sor, mert az ortopéd orvosi rendeléshez az ÁNTSZ engedély feltétele volt egy fő asszisztensi végzettséggel rendelkező személy, akit munkaviszonyban kellett foglalkoztatni. Tekintettel arra, hogy az ingatlan bérbeadója az ÁNTSZ által szükségesnek tartott átalakításokat nem vállalta, ezért a telephelyet az alperes 2017. június 30-ai dátummal bezárta, a bérleti szerződést felmondta, a munkavállalókat pedig kiléptette. Az alperes 2017. júliusban és augusztusban nem üzemelt, szeptember 1-től településen nyitotta meg új telephelyét, ahol a felperes nem dolgozott. Az alperes állította, hogy a felperes tudomásul vette, hogy nem kell munkát végeznie, elmaradt munkabérét nem igényelte, munkaszerződése megszüntetését sem kérte, holott lett volna rá lehetősége. 2018. tavaszán követelte a munkabérét első ízben, mely követelés jogalap nélküli, mert a felperes nem igazolta, hogy munkát végzett volna. A jelenléti íven a felperes neve nem szerepel, a biztosítotti nyilvántartás adatai is igazolják, hogy a felperes az alperessel nem állt munkaviszonyban.

Az elsőfokú bíróság döntése

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest 1.228.436.- forint munkabér és kamatai megfizetésére, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A határozat indokolása szerint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. § (1) bekezdése alapján az írásba foglalt munkaszerződéssel szemben az alperesnek állt érdekében annak bizonyítása, hogy a munkaviszony létesítésének a feltétele a felek megállapodása alapján az volt, hogy az alperes az ÁNTSZ engedélyt megkapja a tevékenységéhez, és ennek hiányában a munkaviszony nem jött létre. Ennek bizonyíthatlansága esetén a Pp. 522. § (1) bekezdés c) pontja alapján az alperes érdekkörébe tartozik annak bizonyítása is, hogy a felperesnek a munkaviszonya alapján annak teljes idejére járó munkabért hiánytalanul megfizette. A felperes az ellenbizonyítás körében bizonyíthatta azt, hogy ténylegesen az alperes javára munkát végzett. Mindezekről az elsőfokú bíróság a feleket az anyagi pervezetés körében tájékoztatta a 27.M.259/2019/11. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben. Az alperes ugyan elismerte, hogy a felperes két alkalommal munkát végzett az alperes részére, melyek úgynevezett „próbanapok” voltak, de állította, hogy az ezekre járó díjazást a felperesnek kifizette. Az alperes annak igazolására, hogy a felperes munkaviszonya nem jött létre, a munkavállalói munkaidő-nyilvántartásait csatolta, amelyeken a felperes nem szerepelt. Csatolta továbbá a könyvelőjének írásbeli nyilatkozatát is, melyben a könyvelő előadta, hogy soha nem kapott olyan kérést vagy utasítást az alperes ügyvezetőjétől, hogy munkavállalóként a felperest bejelentse, az ő személyes adatait nem kezelte, a rendszerben nem tárolta annak ellenére, hogy minden munkavállaló be- és kijelentését személyesen végezte. Valamennyi munkavállaló számára kötelező volt a perbeli időszakban a jelenléti ív vezetése, ennek alapján került sor a havi bérszámfejtés készítésére. A felperes neve vagy aláírása ezeken nem szerepel. Az alperes csatolta továbbá a NAV ügyfélkapujáról lekérdezett biztosított nyilvántartást 2017. január 1-től december 31-ig. Az alperes egyéb bizonyítékokat nem csatolt, további bizonyítást nem indítványozott. A bíróság többször tett kísérletet az alperes másik törvényes képviselőjének a személyes meghallgatására, illetőleg írásbeli nyilatkozatának beszerzésére, amely azonban – pénzbírság kiszabása ellenére is – eredménytelen volt. törvényes képviselő1 alperesi ügyvezető úgy nyilatkozott, hogy egyéb elfoglaltságai nem teszik lehetővé a tárgyaláson való megjelenést és a másik ügyvezető minden információ birtokában van a perrel kapcsolatban. törvényes képviselő2 alperesi ügyvezető ugyanakkor azt állította, hogy nem ő, hanem a másik ügyvezető tájékoztatta a felperest arról, hogy az ÁNTSZ engedélyt nem kapták meg, ezért nem kell jönnie dolgozni és szintén a másik ügyvezető volt az, aki a próbanapokra járó bért a felperesnek kifizette. Alperes ezen tényállításai ezért a perben bizonyítatlanok maradtak.

[6] A perben meghallgatott tanú vallomása a fentiekkel szemben igazolta, hogy a felperes 2017. március elejétől május végéig rendszeresen hétfői napokon ellátta a munkaszerződése alapján munkakörébe sorolt orvosi, írnoki, adminisztrátori tevékenységet. A tanú a felekkel egyezően adta elő, hogy az alperessel közreműködési szerződéses jogviszonyban állt, az alperes megbízásából rendelést végzett az alperes telephelyén. A tanú nyilatkozata cáfolta az alperes azon állítását, hogy a felperes csupán két próbanapon dolgozott volna, ezzel szemben azt támasztotta alá, hogy a felperessel a fenti időszakban hétfői napokon mindvégig együtt dolgoztak. A tanú elmondta azt is, hogy az alperes mindkét ügyvezetője

ezen időszak alatt többször is megfordult a rendelőben, így tudomást kellett arról szerezniük, hogy a felperes munkát végez. A tanú rendelkezett a tevékenység ellátásához szükséges ÁNTSZ engedéllyel.

[7] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a peres felek közötti munkaviszony 2017. március 15. napján az írásbeli munkaszerződésben foglaltakkal egyező tartalommal létrejött. Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy a munkáltató törvényi kötelezettsége a munkavállaló foglalkoztatása és részére munkabér megfizetése, a biztosított jogviszonynak az állami szervek felé történő bejelentése, a munkabér terheinek bevállása és befizetése, továbbá a munkavégzés tekintetében munkaidő nyilvántartás vezetése. Az, hogy a felperes esetében az alperes ezen kötelezettségeinek nem tett eleget, nem azt bizonyítja, hogy nem jött létre munkaviszony, ellenben azt, hogy a munkáltató elmulasztotta a törvényben foglalt kötelezettségeinek a teljesítését.

[8] Ezt követően az elsőfokú bíróság vizsgálta, hogy a peres felek munkaviszonya meddig állt fenn és milyen módon szűnt meg. Rögzítette, hogy az alperes a perben nem hivatkozott arra, hogy a felperes azonnali hatályú felmondása jogellenes, mindösszesen azzal érvelt, hogy a felperes rosszhiszeműen húzta az időt, hogy elmaradt munkabér címén minél nagyobb összegre tarthasson igényt. Az alperes a perben arra sem hivatkozott, hogy a munkáltató bármilyen módon megszüntette volna a felperes munkaviszonyát, erre vonatkozóan sem tényállítást nem tett, sem bizonyítékot nem csatolt. Csupán annyit állított, hogy arról tájékoztatták a felperest, hogy miután nem kapták meg az engedélyt, nem kell jönnie dolgozni. Ezt azonban a perben meghallgatott tanúvallomás is cáfolta. A felperes ugyanakkor állította, hogy több alkalommal próbált telefonon és egyszer személyesen érdeklődni a munkáltatónál, hogy mikor fizetik ki az elmaradt munkabérét és mikor állhat újból munkába, törvényes képviselői ügyvezető pedig azt mondta neki, hogy amint sikerül az új telephelyet megnyitniuk, újra munkába állhat. Önmagában abból, hogy az alperes a felperest nem foglalkoztatta és részére munkabért nem fizetett, nem lehet megállapítani, hogy a munkaviszony korábban megszűnt volna. Ezért az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a felperes munkaviszonya a munkavállaló azonnali hatályú felmondásával 2018. február 7. napjával szűnt meg. Erre tekintettel az alperes köteles megfizetni a felperes részére a 2017. március 15-től május 28-ig terjedő időszakra járó munkabért, a 2017. május 29. napjától 2018. február 7. napjáig terjedő időszakra pedig az Mt. 146.§ (1) bekezdése szerinti állásidőre járó bért, valamint a felmentési időre járó távolléti díjat. Az elsőfokú bíróság ítélete az összecszerűség vonatkozásában részletes levezetést tartalmazott, és megindokolta a kereseti kérelemhez képest alacsonyabb összegben megállapított marasztalási összeget.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[9] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérve elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését. Fellebbezésében lényegében az elsőfokú eljárás során előadottakat ismételte meg: elmondta, hogy a felperes az alperessel nem állt munkaviszonyban, mert a munkaviszony létesítését az alperes az akkori

tevékenységének ÁNTSZ engedélyének megszerzésétől tette függővé, mely feltételt a felperes szóban elfogadta. Miután az alperes az engedélyt nem kapta meg, így az orvosi rendelések sem valósultak meg és a felperesnek sem kellett munkát végeznie. Továbbra is elismerte, hogy a felperes két próbanapon dolgozott, de állította, hogy az alperes ezekre a napokra járó díjazást készpénzben megfizette a részére. A felperest szóban tájékoztatták 2017. márciusában arról, hogy az engedély hiányában munkaviszonyt nem tudnak létesíteni, mely tájékoztatást a felperes tudomásul vette, ezt követően nem jelent meg munkavégzésre és semmiféle követeléssel nem lépett fel. Előadta, hogy amennyiben az alperesi társaság ügyvezetői tudomást szereztek volna arról, hogy a felperes szerint a munkaszerződése él, nyomban felvették volna a kapcsolatot felperessel, hogy ezt orvosolják. A felperes azonban először 2018. tavaszán telefonon követelte a munkabérét úgy, hogy 2017. júniusától munkát nem végzett, a felperes előadása szerint pedig 2017. márciusa és májusa között pedig az alperesi társaság ügyvezetőinek tudtán kívül végzett munkát. Igazolt, hogy a jelenléti íven a felperes neve nem szerepel, a biztosítási nyilvántartás adatai sem támasztják alá azt, hogy a felek között nem jött létre munkaviszony.

[10] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Hivatkozásképpen előadta, hogy az alperes fellebbezésében iratellenes állításokat ismételte meg. Az alperes a fellebbezésében sem vett tudomást a bizonyítási teherről, sem a munkáltatóként fennállt kötelezettségeiről és azok elmulasztásából eredő felelősségéről. Az alperes nem jelölt meg jogszabálysértést a fellebbezésben, az elsőfokú bíróság semmilyen eljárási szabálysértést nem követett el.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[11] A fellebbezés – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[12] A Pp. 370.§ (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2)-(4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak.

[13] A Pp. 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjai szerint a fellebbezésben – a beadványra vonatkozó alaki kellékek mellett – fel kell tüntetni a fellebbezéssel támadott ítélet számát, valamint az ítéletnek a fellebbezéssel támadott rendelkezését vagy részét, határozott kérelmet arra, hogy az elsőfokú ítélet kifogásolt rendelkezését vagy részét a másodfokú bíróság mennyiben és milyen okból változtassa meg, vagy helyezze hatályon kívül, és azt az anyagi, illetve eljárási jogszabálysértést, amelyre a fellebbező a fellebbezését alapítja, kivéve, ha a felülbírálati jogkör gyakorlásának nem feltétele a jogszabálysértés. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének korlátait a fél által megjelölt jogszabálysértések szabják meg (BDT2019. 4084.). Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a fellebbezésben előadott

jogszabálysértés alapján vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletét. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett rendelkezését nem érintette.

[14] Az alperes fellebbezése hiányos volt, amelyet többszöri hiánypótlási felhívás ellenére sem pótol, ezért a másodfokú bíróság azt hiányos tartalma alapján bírálta el. A felperes fellebbezésében lényegében a perben előadott nyilatkozatait ismételte meg, melyet azzal egészített ki, hogy amennyiben az alperesi társaság ügyvezetői tudomást szereztek volna arról, hogy a felperes szerint a munkaszerződése él, az ügyvezetők nyomban felvették volna a kapcsolatot a felperessel, hogy ezt orvosolják. A Pp. 110. § (3) bekezdése szerint a bíróság a fél által előadott kérelmeket, nyilatkozatokat nem alakszerű megjelölésük, hanem tartalmuk szerint veszi figyelembe. A másodfokú bíróság úgy tekintette, hogy tartalmában az alperes fellebbezése a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelését támadja, azaz a Pp. 279.§ (1) bekezdésének sérelmét állítja.

[15] A Pp. 279. § (1) bekezdése szerint a bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése alapján a meggyőződése szerint állapítja meg. Az elsőfokú bíróság mérlegelése a fenti jogszabályi előírásnak megfelelt, abban logikátlan megállapítás és iratellenesség nem volt.

[16] Az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte, hogy a felek közötti, 2017. március 15-i kelt munkaszerződés, mint teljes bizonyító erejű magánokirat igazolja a munkaviszony keletkezését. Az Mt. 42. § (1)-(2) bekezdései szerint a munkaviszony munkaszerződéssel jön létre. A munkaszerződés alapján a munkavállaló köteles a munkáltató irányítása szerint munkát végezni, a munkáltató köteles a munkavállalót foglalkoztatni és munkabért fizetni. Arra is helyesen utalt az elsőfokú bíróság, hogy az alperes által hivatkozott azon feltételt, mely szerint az ÁNTSZ engedélyétől függően jön létre a munkaszerződés, a megállapodás nem tartalmazza és az állítólagos szóbeli megegyezés tényét az alperes egyéb módon sem bizonyította.

[17] Az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte az alperes perben tett ellentmondásos nyilatkozatait: az alperes a perben azt állította, hogy a felperes két „próbanapon” volt jelent, majd 2020. augusztus 31-i nyilatkozatában már azt adta elő, hogy a felperes munkát soha nem végzett, munkavégzését semmivel sem tudja bizonyítani. Az alperes előadta azt is, hogy az ÁNTSZ engedély hiánya miatt nem tudta tovább foglalkoztatni a felperest, majd a későbbiekben már arra hivatkozott, hogy miután a tulajdonos a szükséges átalakításhoz nem járult hozzá, az ÁNTSZ engedélyt meg sem kérték. Ehhez képest fellebbezésében új tényállítást tett, azt, hogy a felperes 2017. március és május között az alperesi társaság ügyvezetőjének tudtán kívül végzett munkát, holott a tanúként meghallgatott tanú tanúvallomásában igazolta mind a felperes munkavégzését, mind az alperesi ügyvezetők arról való tudomását. A tanú elmondta, hogy az ügyvezetők is több alkalommal megfordultak a rendelőben és látták, hogy a felperessel együtt dolgozott.

[18] Az elsőfokú bíróság a Pp. 279.§ (1) bekezdésének megfelelően, helytállóan értékelte az alperes perben tanúsított magatartását, azt, hogy a több alkalommal személyes meghallgatás végett idézett törvényes képviselő alperesi törvényes képviselő – pénzbírság ellenére – sem jelent meg, és az elsőfokú bíróság írásbeli nyilatkozattételre való felhívására sem terjesztett elő nyilatkozatot. Az alperesi törvényes képviselő mulasztása tekintetében mindösszesen arra hivatkozott, hogy három gyermek édesanyja és nehezen tud mozogni, ez azonban nem elfogadható indok.

[19] Az alperes azon hivatkozásával kapcsolatban, hogy a felperes neve a jelenléti íven és a biztosított nyilvántartáson nem szerepel, az elsőfokú bíróság ugyancsak helytálló megállapítást tett. Az Mt. 134. § (1) bekezdése szerint a munkáltató kötelezettsége naprakész nyilvántartás vezetése. Ugyancsak az alperes jogszabályban, az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény 1. számú melléklet 3. pontjában meghatározott kötelezettsége a munkavállalók bejelentése. Ezek elmulasztására, mint saját felróható magatartására a munkáltató saját mentesülése érdekében nem hivatkozhat [Mt. 6.§ (1) bek.].

[20] Az elsőfokú bíróság helyesen utalt a munkaügyi perekben érvényesülő speciális bizonyítási szabályokra és helytállóan vonta le a bizonyítás elmaradásának jogkövetkezményeit a Pp. 265.§ (1) bekezdése alapján: a Pp. 522. § (1) bekezdése szerint munkaügyi perben a munkáltatónak kell bizonyítania – bérvitá esetén – a juttatás megfizetését. Az alperes állításával szemben a felperes a munkaszerződéssel igazolta, hogy munkaviszonyban állt az alperessel, ezen túlmenően a tényleges munkavégzést is igazolta 2017. május végéig. Ezek alapján – az Mt. 42.§ (2) bekezdésének előírása folytán – fennáll az alperes foglalkoztatási és munkabérfizetési kötelezettsége. Az alperes nem vitatottan a fenti kötelezettségeinek nem tett eleget, maga sem állította, hogy munkabért fizetett volna a felperesnek, mindösszesen azt adta elő, hogy a két próbanapra készpénzben kifizette a felperes díjazását, de erre vonatkozóan semmilyen bizonyítékot nem csatolt és bizonyítási indítványt sem terjesztett elő.

[21] Mindezek alapján a felek közötti munkaviszony a munkaszerződéssel létrejött, az alperest foglalkoztatási és munkabér fizetési kötelezettség terheli, olyan körülmény nem merült fel, ami alapján ezen kötelezettségek alól mentesült volna. Tény, hogy az alperes a felperest 2017. májusától nem foglalkoztatta, ez azonban ugyancsak nem a felperesnek, hanem az alperesnek volt felróható, akit az Mt. 42. § (2) bekezdése kötelez a foglalkozási kötelezettség teljesítésére. Miután a munkáltató foglalkoztatási kötelezettségének nem tett eleget a munkáltatónak felróható okból, ezért a munkavállalót az Mt. 146. § (1) bekezdése szerinti állásidőre járó bér illeti meg.

[22] Az alperes a perben maga sem állította, hogy a felek közötti munkaviszony megszűnt volna a felperes azonnali hatályú felmondását megelőzően, és az azonnali hatályú felmondás jogszerűségét sem vitatta. Mindezek alapján helytállóan kötelezte az elsőfokú bíróság az alperest a munkaviszony megszűnéséig terjedő időre munkabér, illetőleg állásidőre

járó bér megfizetésére, valamint a jogszerű azonnali hatályú felmondás folytán felmondási időre járó távolléti díj megfizetésére.

[23] Az alperes saját törvényi kötelezettségének elmulasztását kívánja a felperesre hárítani a munkaviszony megszüntetésével kapcsolatban. Az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy „a felperes nem jóhiszemű, hiszen maga is láthatta, hogy összeomlott az intézmény, ehhez képest miért kellett 11 hónapot várnia a felmondással.” Amennyiben az alperes nem tudta foglalkoztatni a felperest, akkor vagy meg kellett volna szüntetnie a munkaviszonyt az Mt. előírásainak betartásával, vagy állásidőre járó díjazást köteles fizetni.

[24] Az alperes az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése alapjául szolgáló, az ügy érdemi eldöntésére kiható eljárási jogszabálysértést nem jelölt meg és nem is adott elő, ezért a hatályon kívül helyezésre irányuló kérelme alaptalan.

[25] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Záró rész

[26] A sikertelenül fellebbező alperes a Pp. 364. § folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes másodfokú perköltségének megfizetésére, melynek összege a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdésén alapul.

[27] A tárgyi költségfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illetéket az alperes a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni, a fellebbezési illeték összege az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdésén alapul.

[28] A másodfokokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[29] Az ítélet elleni fellebbezést a Pp. 365. § (2) bekezdése kizárja.

Budapest, 2021. május 13.

dr. Vajdas Sándor s.k.
Kovács Edit s.k.

dr. Kulisity Mária s.k.

dr.

